Τι ακριβώς συνέβη στην εργατική συνέλευση στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1973;

16-17 Νοεμβρίου 2023

Όπως γράφαμε πριν τρία χρόνια τέτοιες μέρες, «*το Πολυτεχνείο του '73 είχε δύο πρόσωπα: ένα εθνικό-δημοκρατικό/αντί-ιμπεριαλιστικό πρόσωπο που ήθελε την αντικατάσταση της δικτατορίας με μία αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία και ένα ανατρεπτικό-ταξικό πρόσωπο που έβαζε στον ίδιο σκουπιδοτενεκέ όλες τις πολιτικές μορφές της σχέσης κεφάλαιο*». Ως γνωστόν, το πρώτο νίκησε και έκτοτε η δικτατορία του κεφαλαίου εμφανίζεται με κοινοβουλευτικό μανδύα. Οι δε εθνικό-δημοκρατικές/αντί-ιμπεριαλιστικές ιδεολογίες εξακολουθούν να παρουσιάζουν διαστρεβλωμένα τις ταξικές συγκρούσεις παντού σ' αυτόν τον γερασμένο κόσμο, όπως συμβαίνει και στις μέρες μας με αφορμή το μακελειό στη Γάζα.

Ενάντια σε αυτό το παραμορφωτικό πρίσμα αξίζει να αντιπαραθέσουμε την έμπρακτη κριτική μας στη σχέση-κεφάλαιο από μια *προλεταριακή* οπτική, στα χνάρια των συντρόφων που έπραξαν το ίδιο κατά τη διάρκεια της κατάληψης του Πολυτεχνείου το 1973. Για να διατηρήσουμε ζωντανό το περιεχόμενο του τότε αγώνα τους αναδημοσιεύουμε σήμερα την υποσημείωση που εμφανίζεται στο άρθρο "Κεφάλαιο, Προλεταριάτο και Ιδεολογία", από το έβδομο τεύχος του αντιεξουσιαστικού εντύπου *Πεζοδρόμιο*. Το περιοδικό εκδόθηκε από τη «Διεθνή Βιβλιοθήκη» το Φεβρουάριο του 1977 (σελ. 203-212), το δε κείμενο υπογράφεται από "έναν σύντροφο", δηλαδή τον Χ. Κωνταντινίδη. Διατηρήσαμε τις εμφάσεις όπως αυτές εμφανίζονται στο πρωτότυπο.

Μέσα στα πλαίσια μιας σημείωσης θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε συνοπτικά τη δράση των "Αναρχικών". Η ομάδα αυτή, χωρίς να αποτελεί τυπική οργάνωση, λειτούργησε οργανωμένα στα γεγονότα του Νοέμβρη, όπως επίσης και σε μία σειρά άλλων δραστηριοτήτων. Στους κόλπους της περιλαμβανόταν και ο σύντροφος που γράφει αυτές τις γραμμές. Θα περιοριστούμε στην επέμβασή της, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι άλλοι "αναρχικοί" δεν λειτούργησαν μεμονωμένα μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο.

Ήδη την Τετάρτη το απόγευμα η ομάδα αυτή των συντρόφων χρησιμοποιώντας σπρέι και ξεκολλώντας από τα τρόλεϊ που περνούσαν από την Πατησίων τα διαφημιστικά, έγραψαν (όπως επίσης και στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου) αρκετές δεκάδες συνθήματα.

Η προβολή των συνθημάτων από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης (τηλεόραση) με σκοπό να επισείσουν τον εφιάλτη της κοινωνικής ανατροπής οδήγησε σε **αντίθετα** από τα προσμενόμενα αποτελέσματα, στο μέτρο που αυτά **συντέλεσαν** σε μια ριζοσπαστικοποίηση και σε μια απαρχή ξεπεράσματος της ψευδούς αντίθεσης Δημοκρατίας – Δικτατορίας. Αναφέρουμε ορισμένα από τα συνθήματα: "Κοινωνική Επανάσταση", "Κράτος = καταστολή" ,"Κάτω το Κεφάλαιο", "Κάτω το Κράτος", "Κάτω ο Στρατός", "Μάης 1968", "Γενική Εξέγερση", "Κάτω η μισθωτή εργασία", "Το προλεταριάτο είναι νεκροθάφτης της μισθωτής εργασίας", "Το προλεταριάτο στο δρόμο", "Εργατικά Συμβούλια", "Οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα", "Οι πατριώτες είναι μαλάκες", "Κάτω η Εξουσία".

Η πανικόβλητη απόκριση των λακέδων του Κράτους και του Κεφαλαίου στην αγέρωχη επιβεβαίωση των στόχων της Κοινωνικής Επανάστασης, αποκρυσταλλώθηκε για πρώτη φορά στην παράνομη "Πανσπουδαστική" (Ν° 8-Γενάρης-Φλεβάρης 1974). "Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικτάτορα Παπαδόπουλου και της Αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις. Για να μπορέσουν έτσι ν' απομονώσουν το κίνημά μας και την εκδήλωσή μας του Πολυτεχνείου από το σύνολο του λαού και της νεολαίας. Για να μπορέσουν παραπέρα, κατασκευάζοντας

(και με τη βοήθεια των χουντικών μέσων ενημέρωσης) την εικόνα μιας μεμονωμένης εξτρεμιστικής επαναστατικο-αναρχικής εξέγερσης που δεν έχει τη συμπαράσταση του λαού, να ξαναχρησιμοποιήσουν το χιλιοτριμμένο πρόσχημα του επαπειλούμενου κοινωνικού καθεστώτος".

Και για να το εμφανίσουν ότι: "δεν ήταν παρά οι έξαλλες μηδενιστικές ενέργειες αμετανόητων αναρχικών στασιαστών καταστροφέων".

Παρακάτω μας διαβεβαιώνει ότι: "τα συνθήματά μας: Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, 20% για τη Παιδεία, Κάτω η χούντα, Έξω οι αμερικάνοι, Εργάτες Αγρότες Φοιτητές, Όλοι Ενωμένοι, Λαϊκή κυριαρχία, Εθνική Ανεξαρτησία έπνιξαν τις ψευτοεπαναστατικές κραυγές της ΚΥΠ και των χαφιέδων της που αιφνιδιαστικά είχαν προβάλει με πανώ και με την τραμπουκική κατάληψη δύο μεγάφωνων, συνθήματα όπως:

Κάτω το Κράτος, Κάτω η Εξουσία, Μάης τού '68, καί είχαν πρωτοστατήσει σε κάποιες ανεδαφικές εκκλήσεις για άμεση λαϊκή επανάσταση και άμεση γενική απεργία".

Η εξοικείωση με τη λέξη "χαφιές" των συντακτών του παραπάνω κειμένου δεν είναι καθόλου τυχαία. Πηγάζει από τη φύση του επαγγέλματός τους. Ήδη σήμερα, είναι έμμισθοι χαφιέδες της μπρεζνιεφικής γραφειοκρατίας και αύριο επίδοξοι αυθεντικοί χαφιέδες της "σοσιαλιστικής" Ασφάλειας κάποιας ελληνικής "Λαϊκής Δημοκρατίας". Αλλά για να μην τους αδικήσουμε θα πρέπει να πούμε ότι θα είναι χαφιέδες και Ασφαλίτες αλλιώτικοι απ' τους άλλους. Πράγματι, πάνω από τα ανακριτικά τους γραφεία, μέσα στις φυλακές και τα ψυχιατρεία τους μέσα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και μέσα στα εργοστασιακά τους κάτεργα… πάνω στα πηλίκια και τα γαλόνια τους θα υπάρχουν σφυροδρέπανα, και όχι "αντιδραστικά" εμβλήματα.

Η λάσπη όσο πρόστυχη κι αν είναι, δεν μας σοκάρει. Είναι η προσφιλής μέθοδος όλων των λακέδων του κεφαλαίου και του κράτους. Δεν θα πρέπει λοιπόν, όλα τα παραπάνω να εκληφθούν σαν διαμαρτυρία εναντίον των λασπολόγων. Η λογική της Διαμαρτυρίας εντάσσεται μέσα στη λογική του Μαρτυρολογίου – λογική προσφιλής στην ελληνική αριστερά του κεφαλαίου και όχι στην κοινωνική επανάσταση.

Ένα ακόμη δείγμα των μεθόδων τους -το υπενθυμίζουμε για όσους θέλουν να έχουν αδύνατη μνήμη- μας δώσανε και στην περίπτωση του παραπάνω κειμένου, που το παρουσιάσανε σαν ανακοίνωση της Συντονιστικής Επιτροπής του Πολυτεχνείου για να δεχθούν λίγο αργότερα μία διάψευση υπογραμμένη από 17 μέλη της Σ.Ε. που μεταδόθηκε τα τέλη του Απρίλη του 74 από τη "Ντώυτσε Βέλλε": "…Δεν λάβαμε μέρος στη σύνταξη ή υπογραφή καμιάς παρόμοιας ανακοίνωσης, και φυσικά ούτε της παραπάνω… Η επίκληση του ονόματος της Σ.Ε. για την κάλυψη και προβολή ορισμένων γνωμών και θέσεων, ανεξάρτητα απ' την οποιαδήποτε κριτική που θα μπορούσε ν' ασκήσει κανείς για το περιεχόμενό τους είναι τουλάχιστον απαράδεκτη…"

Ανάλογη στάση με το ΚΚΕ (έξ.) υιοθέτησε ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ (έσ.) Μ. Δρακόπουλος δηλώνοντας ότι: "Σκοτεινές δυνάμεις εργάζονται για να εμποδίσουν την επάνοδο στη δημοκρατική ομαλότητα και οργανώνουν προκλήσεις για να δικαιολογήσουν την επιβολή στρατοκρατικών μέτρων." Αργότερα η αρχική θέση αποσιωπήθηκε και εμφανίστηκε διαφοροποιημένη επίσημα στο "Σχέδιο θέσεων του γραφείου της Κ.Ε. του ΚΚΕ (έσ.)" πού δημοσιεύτηκε στο "Ριζοσπάστη Μαχητή" (Ν° 65-Μάρτης 1974): "Μέσα στα γεγονότα επεκράτησε για ένα ορισμένο διάστημα σύγχυση από τα λαθεμένα συνθήματα που έριξε μια μικρή μειοψηφία από στοιχεία διαφόρων αριστερίστικων τάσεων –συνθήματα σεκταριστικά και λαθεμένα (κοινωνική επανάσταση-κάτω το κεφάλαιο-κάτω η εξουσία) και δεσμεύτηκε ύστερα στο σύνθημα 'τώρα ή ποτέ'…"

Την Τετάρτη το βράδυ γύρω στις 11, οι σύντροφοι αυτοί (μαζί με λίγους άλλους), ωθούμενοι από την ανάγκη της δημιουργίας ενός πόλου συσπείρωσης έξω από τις αξιοθρήνητες φοιτητικές συνελεύσεις που είναι από παράδοση τόποι χειραγώγησης, πολιτικής μανούβρας και εκτόνωσης των οποιονδήποτε ανατρεπτικών διαθέσεων, πήραν την πρωτοβουλία για μια συνέλευση των εργαζομένων και γενικότερα των μη-φοιτητών που βρισκόντουσαν στο χώρο του Πολυτεχνείου. Αφού βρήκανε μια αίθουσα στο κτίριο Γκίνη και φτιάξανε το ηλεκτρικό και το μικρόφωνο, άρχισαν να καλούν τους εργαζόμενους να πάρουν μέρος στη συνέλευση.

Στο διάστημα αυτό συνέβη το ακόλουθο αξιομνημόνευτο περιστατικό: οι σύντροφοι αυτοί, μαζί με μερικά ακόμα εργατόπαιδα άγνωστα μέχρι τότε, πήγαν στο κτίριο της Αρχιτεκτονικής και **κατάσχεσαν** από τους φοιτητές έναν από τους τρεις πολυγράφους τους για να τον θέσουν στην υπηρεσία της συνέλευσης των εργαζομένων. Μερικοί φοιτητές (στελέχη των Κ.Κ.), αντιλαμβανόμενοι ότι κάτι τέτοιο θα σήμαινε την αμφισβήτηση του μονοπωλίου της έκφρασης, έφεραν αντιρρήσεις. Μετά από μερικές "απρεπείς" χειροδικίες και βλέποντας ότι οι "εξτρεμιστές" δεν ήταν διατεθειμένοι να το συζητήσουν και πολύ μαζί τους, υποχώρησαν. (Αυτό ήταν νοητό την Τετάρτη, όχι όμως και την Παρασκευή όταν το μονοπώλιο της έκφρασης, που τότε αντιπροσωπευόταν από το ραδιοφωνικό σταθμό του Πολυτεχνείου, περιφρουρούνταν από πολυάριθμα **επαγγελματικά** – δηλ. έμμισθα στελέχη.) Ο πολύγραφος αυτός στη συνέχεια εγκαταλείφθηκε λόγω τεχνικής αδυναμίας να λειτουργήσει (δεν κατορθώθηκε να βρεθούν μεμβράνες, μελάνι, χαρτί και γραφομηχανή). Μετά τη μεταπολίτευση ένα ηγετικό στέλεχος του "Ρήγα Φεραίου" επρόκειτο να δηλώσει κατά τη διάρκεια των κρατικών ανακρίσεων ότι "**άγνωστοι** προβοκάτορες" επιχείρησαν να πάρουν έναν πολύγραφο αλλά "απωθήθηκαν"(sic!)… και ζήτησε από το Δημοκρατικό Κράτος να τους ανακαλύψει και να τους τιμωρήσει! Κι όμως αυτό το μαρξιστικό κάθαρμα γνώριζε πολύ καλά και **ονομαστικά** δύο τουλάχιστον συντρόφους.

Κατά τις 1 μετά τα μεσάνυχτα μέσα στην αίθουσα Γκίνη είχαν μαζευτεί 300 περίπου άτομα. Πρώτος πήρε το λόγο ένας σύντροφος ο οποίος ζήτησε να μη θεσπιστεί κανένα προεδρείο για να "διευθύνει" τη Συνέλευση, και υποστήριξε ότι ο καθένας θα πρέπει να έχει υπευθυνότητα και να γνωρίζει ότι πρέπει να είναι σύντομος και να δίνει το λόγο σε κάποιον άλλο. Αφού αυτά έγιναν αποδεκτά, συνέχισε πάνω στην αυτονομία του ταξικού αγώνα και της ίδιας της Συνέλευσης, η οποία δεν εκπροσωπεί παρά μόνο τον εαυτό της αλλά και δεν δέχεται να εκπροσωπηθεί από κανέναν άλλο.

Γράφει σχετικά η "Εργατική Πάλη" (Ν° 15-23 Νοεμβρίου 1974): "Το πρώτο πρόβλημα που υπήρχε αφορούσε τη διεύθυνση της συζήτησης. Έγιναν πολλές προτάσεις για πρόεδρο ή προεδρείο της συνέλευσης όπως επίσης και η πρόταση να μην υπάρξει κανενός είδους προέδρευση που

έγινε και υποστηρίχτηκε από τούς Αναρχικούς και Αναρχίζοντες. Το θέμα δημιούργησε αρκετή σύγχυση και ολόκληρη η συζήτηση έγινε κάτω απ' τη διεύθυνση διαφόρων αγωνιστών που πρωτοποριακά προσπαθούσαν να βάλουν κάποια τάξη στη συζήτηση και πολλές φορές η συνέλευση κατέφευγε στη γενική ψηφοφορία για ν' αποφασιστεί αν κάποιος θα έπρεπε να συνεχίσει ή να του αφαιρεθεί ο λόγος."

Και συνεχίζει, παρακάτω: "Η τάση που έκφραζαν οι "αντιεξουσιαστές" και οι αναρχικοί δούλεψε συνειδητά για να αποτρέψει κάθε οργανωμένη προσπάθεια τόσο μέσα στην ίδια την συνέλευση όσο και στα καθήκοντα για την κινητοποίηση που έβαζε αυτή στον εαυτό της. Οι ομιλητές της επέμεναν πάρα πολύ σε ιδεατά σχήματα για τη μελλοντική κοινωνία επαναλαμβάνοντας πολλές φορές διάφορες θέσεις του Γκύ ντε Μπόρ απ' το "Κοινωνία και Θεάματα" και την ιδανική κοινωνία όπου δεν θα υπάρχει καμιά εξουσία. Θεωρούσαν ότι αυτά τα πράγματα ήταν άμεσα εφαρμόσιμα και γι' αυτό αντιτάσσονταν σε κάθε ιεράρχηση και οργάνωση μέσα στη συνέλευση. Η στάση αυτής της τάσης προκάλεσε επίσης σοβαρή καθυστέρηση και σύγχυση μέσα στη συνέλευση."

Μετά από αδιάκοπες συζητήσεις, και φυσικά διαφωνίες, μιας νύχτας έγινε σαφές ότι όλοι ή σχεδόν όλοι όσοι μετείχαν στη Συνέλευση ήταν σύμφωνοι με το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο του αγώνα (ανεξάρτητα από τη διάσταση που του έδινε ο καθένας) και αποφασίστηκε να βγει μια διακήρυξη και να μοιραστεί το πρωί σε εργοστάσια και σε χώρους όπου μαζεύονται εργαζόμενοι.

Πάνω στο θέμα της διακήρυξης πρέπει να υπογραμμίσουμε μια **πλαστογραφία** που υπάρχει στο κείμενο των "Ανωνύμων". Σαν γνήσιοι και αδίστακτοι αριστεριστές, μας διαβεβαιώνουν ότι η Συνέλευση ψήφισεμια διακήρυξη η οποία μάλιστα εκτυπώθηκε. Αλλά η διακήρυξη, έτσι τουλάχιστον όπως μας τη δίνουν εκ των υστέρων υπάρχει μόνο στο κεφάλι τους, και, δυστυχώς γι' αυτούς, εκτυπώθηκε μονάχα μερικούς μήνες μετά το Νοέμβρη και στο εξωτερικο.

Πιο κοντά στην αλήθεια βρίσκεται το βιβλίο ενός τροτσκιστή με τίτλο: "Τα Νοεμβριανά στο φως του μαρξισμού" και που είναι το μοναδικό –απ' όλα όσα έχουν δημοσιευτεί– πού αναφέρει –φυσικά έτσι όπως το καταλαβαίνει– το γεγονός στη σελίδα 25-6 με υπότιτλο πολύ χαρακτηριστικό: "**Η διακήρυξη που δεν έγινε**".

"…Με σύντομη επεξεργασία παρουσιάστηκαν δύο σχέδια διακήρυξης. Το πρώτο -πού εμφανίστηκε σαν τροτσκιστικό- καθόριζε το σοσιαλιστικό προσανατολισμό του κινήματος. Απευθύνονταν προς τους εργάτες, ζητούσε τη δημιουργία επιτροπών παντού, έθετε ζήτημα γενικής απεργίας στην πάλη κατά της δικτατορίας. Κατέληγε στην ανάγκη δημιουργίας επαναστατικού κόμματος. Ως ένα βαθμό, εξέφραζε το γενικό προσανατολισμό τού Τροτσκισμού. Ανολοκλήρωτο. Αλλά δεν έθετε ζήτημα εξουσίας. Το άλλο, εξέφραζε τις απόψεις των αναρχικών. Με μερικές παραλλαγές, προσανατολίζονταν στη σοσιαλιστική λύση. Ζητούσε την επέμβαση της εργατικής τάξης και την κατάληψη των εργοστασίων. Έθετε επίσης ζήτημα γενικής απεργίας και δημιουργίας συμβουλίων που θα πάλευαν για τα ζητήματα των μαζών. Αλλά καθώς ήταν αυτή η τάση υποταγμένη στο αυθόρμητο του κινήματος και αντιεξουσιαστική αρνιόταν την αναγκαιότητα της κατάληψης της εξουσίας".

Όσον αφορά την πρώτη διακήρυξη, αυτή αποδίδεται σωστά αν και απουσιάζει η έμφαση που δόθηκε στην οικοδόμηση του "ΝΕΟΥ" επαναστατικού κόμματος. Σχετικά με τη δεύτερη αρκεί να αναφέρουμε αυτούσια την κατάληξή της η όποια και συνοψίζει τη θεώρηση των συντρόφων μας: "3 .- Η αυτόνομη συνέλευση των εργαζομένων που βρίσκονται στο χώρο του Πολυτεχνείου καλεί τους εργαζόμενους να καταλάβουν τους χώρους παραγωγής και να δημιουργήσουν εργοστασιακές και απεργιακές επιτροπές με απώτερο σκοπό τη δημιουργία εργατικών συμβουλίων. Το μίνιμουμ πρόγραμμα των εργατικών συμβουλίων είναι η καταστροφή της μισθωτής εργασίας, του κράτους, του εμπορεύματος και της πολιτικής."

Πάντως το ερώτημα παραμένει. Γιατί δεν έγινε η διακήρυξη; Η απάντηση έχει δυο σκέλη. Πρώτον, η "τροτσκιστική" διακήρυξη δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να συγκεντρώσει την πλειοψηφία παρ' όλο που επαγγελματικά στελέχη του Κόμματος –κι αυτό είναι τρομερά απολαυστικό– σήκωναν το χέρι υπερψηφίζοντας τη δημιουργία του **νέου** επαναστατικού κόμματος.

Αυτή την αδυναμία της ομολογούν με οδύνη οι Μαρξιστές Λενινιστές του Ε.Κ.Κ.Ε. στη μνημειώδη μπροσούρα τους "Να σηκώσουμε ψηλά τη σημαία του Νοέμβρη" στη σελίδα 29: "Η όλη συγκέντρωση εντοπίστηκε στη συζήτηση γύρω από το :"τί να κάνουμε για να οργανωθούμε" στους χώρους εργασίας άσχετα με την κατάληψη. Φαίνεται ότι οι αναρχικοί κατέβασαν ό,τι είχαν και δεν είχαν (5-6 άτομα) και μπόρεσαν να αποπροσανατολίσουν για πολλή ώρα τη συζήτηση. Η υπεροπτική τους στάση και όλες οι ανοησίες που αραδιάσανε τους έκαναν από την αρχή αντιπαθητικούς στην συγκέντρωση. Στη συζήτηση γύρω από μία διακήρυξη εργατών, που θα τυπωνόταν στον πολύγραφο του Πολυτεχνείου, ενώ υπήρχαν επίμονες προτάσεις για να εκφραστεί η ανάγκη οικοδόμησης ενός Επαναστατικού Κόμματος, μπόρεσαν οι αναρχικοί με τις υστερίες τους ν' αποπροσανατολίσουν τη συζήτηση, και το ζήτημα παραμερίστηκε στη διακήρυξη, ενώ στην συζήτηση ερχόταν συνέχεια."

Δεύτερον, η συνέλευση δεν μπόρεσε να ολοκληρωθεί εξαιτίας της **οργανωμένης** προσπάθειας των κομματικών να την σπάσουν. Το αποκορύφωμα αυτής της προσπάθειας σημειώθηκε την Πέμπτη το πρωί, με την εισβολή καμιάς εικοσαριάς κομματικών φοιτητών. Απ' όσα είπανε είχαμε σημειώσει επί τόπου την αντιπροσωπευτική και αξιομνημόνευτη φράση: "Εμείς δεν κρατάμε φτυάρι και κασμά αλλά μολύβι. Αν θέλετε να κάνετε κατάληψη να πάτε στην Εργατική Εστία". Υποστήριξαν ότι οι εργάτες δεν έχουν καμιά δουλειά στο Πολυτεχνείο, ότι ο χώρος ανήκει στους φοιτητές και ότι δεν μπορεί να προβάλλονται εργατικά συνθήματα όπως το "Κάτω το Κεφάλαιο". Το αποτέλεσμα

ήταν η δημιουργία σύγχυσης, απογοήτευσης και αηδίας. Πολλοί εργάτες απαντούσαν με ένα "αει γαμηθείτε ρε μαλάκες", και έφευγαν. Βέβαια η επέμβαση των κομματικών λακέδων δεν θα μπορούσε να φέρει από μόνη της κανένα αποτέλεσμα. Αλλά πραγματοποιήθηκε σε μια στιγμή που η συνέλευση έτσι κι αλλιώς πλησίαζε στο τέλος της εξαιτίας της κούρασης από την ολονύχτια αγρύπνια και, πράγμα ακόμα σημαντικώτερο, επειδή οι περισσότεροι εργάτες έφευγαν σιγά-σιγά για να πάνε στη δουλειά τους.

Η τακτική αυτή των κομματικών ακολουθήθηκε και τις επόμενες ημέρες με κατάληξη να μην επιτρέπουν στους εργάτες που δεν έχουν φυσικά φοιτητική ταυτότητα να μπουν στο Πολυτεχνείο, προβάλλοντας το πρόσχημα ότι εμποδίζουν την είσοδο ασφαλιτών (ενώ είναι γνωστό σε όλους πώς κάθε ασφαλίτης μπορεί να έχει πλουσιότατη συλλογή φοιτητικών ταυτοτήτων). Η πραγματικότητα είναι ότι ήθελαν πάση θυσία να διαφυλαχτεί η σύνθεση μέσα στο Πολυτεχνείο. Πράγμα πού ήταν αδύνατο να κατορθωθεί, κι αυτό αποδεικνύεται ατράνταχτα από τον αριθμό των εργατών που συνελήφθησαν (475 εργάτες έναντι 317 φοιτητών) αν και είχαν περισσότερους λόγους από ένα φοιτητή να μη συμβεί μέσα στο Πολυτεχνείο.

Ένα ακόμη επεισόδιο που είναι ενδεικτικό της συνωμοσίας σιωπής πάνω στη συνέλευση των εργαζομένων, αποκαλύπτει το επίπεδο της ανεπτυγμένης συνείδησης των κομματικών στελεχών στην **καταστροφή κάθε τεκμηρίου** της επαναστατικής ιστορίας. Όλη τη διάρκεια της νύχτας της Τετάρτης ένας αρχιτέκτονας –όπως μάθαμε αργότερα– μαγνητοφωνούσε όσα λεγόντουσαν μέσα στη συνέλευση. Για κακή του τύχη όμως τον αντιληφθήκανε τα επαγγελματικά στελέχη που είχαν έρθει με σκοπό να διαλύσουν την συνέλευση. Μέσα σε διάστημα δευτερολέπτων αφού έπεσαν πάνω του τού πήραν την ταινία και **την κατέστρεψαν επιτόπου.** Έλεγαν ότι ίσως είναι της Ασφάλειας και ότι η ταινία θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον τους… Είναι αλήθεια πώς τότε η ομάδα των συντρόφων μας "μπερδεύτηκε" και όταν κατάλαβε τι συνέβαινε ήταν αργά. Η ταινία είχε ήδη καταστραφεί. Μονάχα εκ των υστέρων καταλάβαμε τί αξία θα είχε εκείνη η μαγνητοταινία για το επαναστατικό κίνημα. Σημειώνουμε παρενθετικά πως μέσα στα πλαίσια της ίδιας επιχείρησης επαναφομοίωσης και καταστροφής κάθε τεκμηρίου, πραγματοποιήθηκε η λογοκρισία και το "κόψιμο" όλων των πανώ με τα συνθήματα που αναφέρθηκαν πιο πάνω από την ταινία που προβλήθηκε στην Ελλάδα μετά την μεταπολίτευση –την ίδια ταινία που είχε επανειλημμένα προβληθεί στο Παρίσι και αργότερα στη Γερμανία χωρίς λογοκρισία.

Το πρωινό της Πέμπτης ο χώρος του Πολυτεχνείου είχε ουσιαστικά εκκενωθεί από τους εργάτες. Το βράδυ με πρωτοβουλία αυτή τη φορά των αριστεριστών και με την ανοχή της Συντονιστικής Επιτροπής των φοιτητών ξαναστήθηκε η εργατική συνέλευση στην ίδια αίθουσα του κτιρίου Γκίνη. Όμως ο χαρακτήρας της είχε αλλάξει ριζικά. Στη θέση της μη-διευθυνόμενης συνέλευσης της Τετάρτης, όπου οι εργάτες συζητούσαν ελεύθερα τα πάντα, χωρίς να είναι οπαδοποιημένοι, δημιουργήθηκε ένα κοινοβούλιο της Αριστεράς με τις παρατάξεις του, τους προκαθορισμένους ψηφοφόρους του και το σμήνος των επίδοξων ηγετών του. (Η ποιότητα της συνέλευσης είχε πέσει μέχρι του σημείου που ένας μαρξιστής διανοούμενος μπόρεσε να δηλώσει καμαρωτά ότι είναι κι αυτός εργαζόμενος, και κατά συνέπεια έχει δικαίωμα συμμετοχής εφόσον "σαν **διανοούμενος παράγει εργατική ιδεολογία**").

Ξημερώνοντας το πρωί της Παρασκευής, μετά από ψηφοφορία εκλέχτηκε μια επιτροπή "εργατικής κινητοποίησης" με καθήκον **να φύγει** από το Πολυτεχνείο και να πάει στην πλατεία Κοτζιά και σ' άλλους χώρους όπου μαζεύονταν εργάτες με σκοπό να τους προτρέψει να κατέβουν σε απεργία. Μετά απ' αυτό η συνέλευση διαλύθηκε για να ξαναρχίσει το βράδυ της Παρασκευής, όπως και έγινε μόνο που αυτή τη φορά διάρκεσε μόλις 2-3 ώρες, ίσαμε τη στιγμή που άρχισαν να πέφτουν τα πρώτα δακρυγόνα μέσα στο Πολυτεχνείο. Σε όλο το διάστημα της Παρασκευής η επιτροπή, που **δεν πήγε πουθενά**, φρόντισε σε αρμονική συμβίωση με τη "Συντονιστική" να εκδίδει στο όνομα της συνέλευσης προκηρύξεις που ποτέ δεν συζητήθηκαν απ' αυτήν, με συνθήματα όπως: "50% αύξηση", "κάτω ο τιμάριθμος" κ.τ.λ. Μετά τα γεγονότα μέσω των εφημερίδων μάθαμε ότι η συνέλευση αντιπροσωπεύτηκε στη "Συντονιστική" με δύο αντιπροσώπους (μέσα σε δεκάδες φοιτητών αντιπροσώπων). Πρέπει να σημειωθεί ότι η συνέλευση ούτε είδε, ούτε άκουσε, ούτε ενέκρινε κάτι τέτοιο. Ας προστεθεί επίσης ότι την Παρασκευή το μεσημέρι σε στιγμή που δεν λειτουργούσε η συνέλευση, δύο μαρξιστές της Επιτροπής έσκισαν ένα πανό που είχαν αναρτήσει οι σύντροφοί μας με το σύνθημα "Εργατικά Συμβούλια".

Το Σάββατο και την Κυριακή η ομάδα των συντρόφων μας συμμετείχε στα έκτροπα στα οποία επιδόθηκαν κυρίως οι νεαροί εργάτες.

Θα ήταν παράλειψη αν, κλείνοντας αυτή τη σημείωση, δεν αναφέραμε ότι η ομάδα των συντρόφων μας **θεώρησε εκ των υστέρων** ότι έτρεφε ψευδαισθήσεις το απόγευμα της Παρασκευής σχετικά με τις δυνατότητες μετασχηματισμού της συνέλευσης των εργαζομένων σε αυθεντικό ταξικό όργανο. Εκείνο που θα μπορούσε να κάνει, όπως είχε τότε διατυπωθεί από έναν σύντροφο, ήταν να προτρέψει στη δημιουργία επί τόπου ενός κύκλου μερικών δεκάδων εργαζομένων –πράγμα αρκετά εύκολο εκείνη τη στιγμή– για να καταλάβει το κτίριο της Γ.Σ.Ε.Ε. που βρίσκεται επί της Πατησίων μερικές εκατοντάδες μέτρα πέρα από το Πολυτεχνείο, και αν αυτό δεν ήταν εφικτό να το κάψει.

(για την αναδημοσίευση)

Συνέλευση ενάντια
στη βιοεξουσία & την κλεισούρα